

VĚTRNÍK

Ročník XLVII.

Sobota 15. října 2016

číslo 9.

Pozor na šmejdy

Jelikož je metro na lince Vysoké nad Jizerou – Hronov konečně v provozu, dorazil do Divadla Krakonoš zájezd hronovských seniorů, které před divadlem přivítaly zpěvem sestry Patočkové.

„V 16 hodin chodí málo lidí, tak je důchodce dobrý divák, že jo,“ prohlásila mluvčí zájezdu Marcela a dodala, že mají trochu strach z odpoledního představení. „Přečetli jsme si, že je to náká habaděra, tak se bojíme, aby to nebyli náky šmejdi a nedělali si z nás prču,“ konstatovala křepká stařenka a vyjádřila radost nad tím, že to vysoko-hronovské metro konečně dopadlo.

Přivezli také dárky – láhev něčeho ostřejšího pro Krakonoše, obrázek pro starostu spolku Karla Bártu a cosi pečeného pro techniky. „Soubor od nás něco dostane až potom. My ho známe, on není daleko od nás, tak by se klidně mohlo stát, že ty šmejdi přijedou,“ konstatovala Marcela, která je typickým příkladem seniora poučeného preventivními programy, jak se bránit klamavé reklamě a obchodníkům bez etiky, tzv. šmejdům.

(jn)

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:30	loučení Meziměstí	malý sál
15:00	Allelujá, svatá Nituš!	velký sál
	Nový Bydžov	bez přestávky
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	slovo poroty	
	předání cen	
	slovo na závěr	
	Sejkorák	všude

Recenze: Luděk Horký

Michael Cooney: Habaďůra

Divadelní soubor J. K. Tyl Meziměstí

Současný anglický dramatik a filmový scenárista Michael Cooney se zaměřuje zejména na dva žánry: temné psychothrillery a frašky se satirickými prvky. *Habaďůra*, známá také jako *Nájemníci pana Swana*, patří k těm druhým. Autor v ní velmi umně kombinuje osvědčené komediální postupy (počáteční lež, která plodí nekonečnou řadu lží dalších; důmyslně řetězená nedorozumění; postava kamará-

da hlavního hrdiny, nucená nechtěně se podílet na přítelových podvodech; prvky travestie) a neotřele a nepředvídatelně je skládá do nečekaných souvislostí a překvapivých rozuzlení včetně závěrečné pointy.

Michael Cooney je synem úspěšného komediografa Raye Cooneyho. Bláznivá situační komedie *CASH ON DELIVERY* (Na dobírku), do češtiny přeložena jako *Nájemníci pana Swana* (a později *Habaďůra*), je jeho divadelní prvotinou. Premiéra ve Windsorském Královském divadle v roce 1995 v režii Michaelova otce slavila okamžitě triumfální úspěch, Michael Cooney byl označen za jeden z největších objevů moderního anglického divadla a hra byla vyhlášena nejlepší britskou komedií roku. Principy dobře napsané komedie ovládá Michael Cooney stejně dobře jako jeho slavný otec, který v roce 2005 obdržel za svou tvorbu Řád britského impéria.

Divadlo, na které se Cooney zaměřuje, je v Anglii někdy označováno jako „komedie trapnosti“. Trapnost je ostatně klíčovou ingrediencí každé dobré frašky. V situační komice záleží především na dobře vybudované situaci, ve které se postavy cítí

trapně a tato trapnost je žene k dalšímu jednání. Jakkoli je fraška výsostně stylizovaným žánrem, trapnost jejích postav musí být dobře ukotvena v jevištním realismu. Společně s význačným českým dramaturgem Karlem Krausem mohu prohlásit, že „důležitými prvky, ne-li nejpodstatnější momenty cooneyovské frašky, jsou trapná nedorozumění, přetvářka a lež jako existenční nutnost. V konečném důsledku je pak postavami zaměňován omyl za pravdu, skutečnost se relativizuje.“

Divadelní soubor J. K. Tyl z Meziměstí se na komediální repertoár orientuje již od svého vzniknutí v roce 2002. Dramaturgie souboru volí vždy kvalitní tituly z oblasti situační či konverzační komedie. Takový je i pří-

pad *Habaďůry*. Její hlavní hrdina Eric Swan jednoho dne v podstatě náhodou zjistí, že státní sociální systém má jisté trhliny, a začne jich využívat k vylepšení svého rozpočtu. My ho zastihneme v okamžiku, kdy mu jeho habaďůry začínají přerůstat přes hlavu... Hra se postupně vyvine ve ztřeštěnou komedii plnou záměn a situačního i slovního humoru.

Inscenace *Meziměstských* se opírá především o kvalitní text a vyrovnaný, komediálně dobře disponovaný herecký soubor. Režie ovšem – zejména v první polovině hry – zcela rezignovala

na důslednou výstavbu dramatických situací. Ty zůstávají pouze v rovině textu. Na jevišti nejsou dostatečně vystavěny a rozvíjeny. Herci velmi často vynechávají takzvanou fázi zpracování, tedy fázi, ve které se mají diváci pobavit skutečností, že jsou postavy uvrženy do nějaké trapné situace a přemýšlejí, co si počít dál. Je to právě ten okamžik, kdy musí inscenátoři vzbudit v divácích dojem, že právě teď je už postava v koncích, že z takové situace už se prostě vybruslit nedá. Musí to být vyložená pastva pro divákovu bránci a také pro přirozenou škodolibost – s tou fraška prostě počítá. Děj frašky se v takové chvíli zákonitě musí nakrátko zbrzdit, skoro zastavit. A teprve z takového stop-time momentu musí vyrůst nový nápad jednacího hrdiny na další habaďuru,

na další bláznivý čin... Při pátečním představení se taková pozastavení nekonala a divák neměl šanci si komediální potenciál hry dostatečně vychutnat. Inscenace měla skvělé tempo, ale zcela postrádala rytmus. Vše se odehrávalo tak rychle, že docházelo ke stírání režijních akcentů a hra jako celek pak v subjektivním vjemu působila paradoxně zdlouhavě.

Druhá polovina hry je od autora zdařileji komponována, dramatické situace jsou prostě už v samotném textu nepřehlédnutelné. Herci dostávají lepší vodítko a na inscenaci je to znát.

Za zdařilé považuji kostýmy, které dobře vystihují komediálně nadsazené charakteristiky postav. Snad s jedinou výjimkou: Linda Swanová by měla působit ženštěji a něžněji. Její emancipo-

vaný projev v kombinaci s kalhotami odporuje genderové logice téhle frašky. Scéna připomíná levný zastaralý penzion, poměrně neosobní na to, že v něm bydlí i jeho majitelé. Nebojím se prohlásit, že se svou atmosférou příliš neliší od prostředí restaurantu Rebelka, ve kterém se na Krakonošově divadelním podzimu stravujeme. A myslím si, že to je vlastně dobře. Vhodně to koresponduje s tématem komedie, která se odehrává v podvodném penzionku plném „mrtvých duší“.

Na závěr už se hodí jen doplnit, že Meziměstští Cooneyho text inscenačně upravili, když mimo jiné převedli původně mužskou postavu Dr. Chapmana do ženského rodu a postavu pracovníka pohřební služby obohatili o postavu jeho manželky.

Škoda, že připsaný prolog s představováním herců stejně jako vtipně pojatá děkovačka měly lepší esprit nežli hra jako celek. Nicméně přes veškeré výhrady jsme měli možnost vidět kultivovanou situační komedii a setkat se s herecky dobře vybaveným souborem.

KDP mladým

Včera jsme viděli představení Habadůra od J. K. Tyl Meziměstí. Celé představení působilo příjemně, avšak míra pochopení zápletky byla různá. Libily se nám herecké výkony a dekorace. Z divadla jsme odcházeli spokojeni, ne však nadšeni.

Jak to vidí půdička

Mluvili jsme o tom, že dělat tento typ komedie je velmi těžké, že předpokladem pro dobré představení je zvládnutí gagu a situace. Základní linka této hry je strach z prozrazení lži a podvodu. V tomto představení nebyla zcela dobře uhrána. Vadila nám nedotaženost situací a nevěděli jsme, proč některé osoby chodí do dveří a proč za nimi zůstávají. Myslíme si, že by stálo za to některé postavy, jež neposunují děj, škrtnout.

KDP mladým mají zajímavé složení

I přesto, že jsem s Kateřinou Baranowskou po čas Krakonošova divadelního podzimu na pokoji, potkáváme se jen ráno, když blokují koupelnu. Rozhovor jsme tedy uskutečnily po pátečním ranním semináři.

Jak seminář KDP mladým probíhá?

Typický den začne ráno v budově divadla, v malém sále, kdy si studenti vyslechnou názory poroty na předešlé divadelní představení a poté sdělí svoji sebereflexi. Odpoledne probíhá několikahodinová výuka. Děláme různá cvičení a je-li o čem, opět si povídáme. Rozebíráme, jakým způsobem a jakými jazykovými prostředky lze drama uchopit. Dokonce teď zpracovávají svůj vlastní dramatický text. Večer se účastní představení, ze kterých společně připravujeme výstupní materiál.

Kdo skupinu tvoří?

Frekventanti jsou, až na jednu dívčinu z uměleckoprůmyslové školy, vybráni ze semilského gymnázia. Musím říct, že výběr je opravdu zdařilý. Skupina má velmi zajímavé složení.

Jak se vám s nimi pracuje?

Naprosto skvěle!

V čem je práce se studenty jiná?

Je v podstatě stejná jako s dospělými. Studentům je větší nou kolem sedmnácti let a jsou

to skutečně ti vybraní. Není to typický vzorek náctiletého občana České republiky. Jsou humanitně zaměřeni a směřují na vysoké školy. Práce se liší spíš tím, jestli jednotlivci mají divadelní ambice. Někteří sem přišli třeba jen tak ze zvědavosti. Chtějí se s divadlem seznámit ve všeobecném kontextu a o divadelní kariéře ani neuvažují. U nich je pak angažovanost menší než u těch, kteří chtějí na DAMU. Jde o to, jestli jsou oni osobně motivováni nějakým konkrétním cílem.

Jaký jejich postřeh vás překvapil?

Jejda. Nevím, jestli dokážu být konkrétní. Překvapují mě celou dobu, povětšinou příjemně. Často z nich vypadne něco, co opravdu nečekám. Přiznávám, že jsem zpočátku měla tendenci je podceňovat pro jejich krátké životní zkušenosti. Dospělý někdy podléhá dojmu, že tomuhle přeci ještě nemůžou rozumět, že tohle je snad ani nemůže zajímat. Je pravda, že k některým věcem mají jiný postoj než člověk, který si je prožil, ale o to zajímavější a pestřejší práce s nimi je.

(gab)

Půdičkáři se rozprchli

Tentokrát se musel seminář obejít bez zástupce půdičkářů. Proč? Na popovídání o představení měli čas deset minut. Jakmile nastoupil korupční spolek Vobskočák, půdičkáři se rozprchli. „Všichni hodnotíme převážně kladně,“ shrnul Rudolf Felzmann.

(gab)

Meziměstí vyhrožuje neznámému divákovi

Včera dorazil na schodiště před Divadlem Krakonoš DS J. K. Tyl Meziměstí, kde ho přijal někdejší strojevůdce Karel Bárta. „Chodte po baráku s otevřenýma očima a hledejte lokomotivu,“ nabádal Meziměstské starosta, zatímco Svatka Hejralová poslala ty, kdo přišli přes nepřítelů počasí na vítání rovnou do hospůdky na štamprdlí. „Díky, že jsme mohli přijet, i když je tu pěkná kosa, ten chlupatej tam

nahoře se fakt snaží,“ řekl zástupce jediného souboru v Čechách, který hraje na nádraží, a dodal: „Jediné negativum tady je, že včera vrátil někdo vstupenku na naše představení. Až zjistím kdo, tak si to s ním vyřídím.“

(jn)

Na padnutí

„Martin Drahovzal patří mezi režiséry, kteří jsou na padnutí,“ prohlásila Lenka Láznovská a dodala: „Mají spoustu nápadů a dělá jim problém rozeznat, který je špatný a který ne.“ Martin Drahovzal jí přitakal: „Voloviny

mě baví, potřebuji někoho, kdo by mi řekl, co je už přes příliš.“

(gab)

Pochválit a seknout

KDP mladým zpočátku chválou nešetřili, avšak neobešli se bez ale. Studentům prý s pádem napětí děje spadly zároveň i jejich hlavy. „Pochválit a seknout!“ vyjádřil se Milan Schejbal k jejich hodnocení. Vzhledem k obsahu představení ...dokud vás smrt nerozdělí! není sekání a padání hlav až tak od věci. (gab)

Vzpomínka

Těsně před přehlídkou nás zaskočila smutná zpráva. Do ochotnického nebe odešel Petr Pešek, tatobitský ochotník. Byl jedním ze šesti sudíček, které stály u kolébky přehlídky ve Vysokém. Jako metodik okresního kulturního střediska spolu s inspektorem kultury Josefem Malinkem, ředitelem Ústavu pro kulturně výchovnou činnost Praha Josefem Šindelářem, předsedou městského národního výboru Josefem Háskem a vysockými ochotníky Josefem a Marií Hejralovými vložil do kolébky nejstaršího ochotnického divadla roční mimino, Národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim, tehdy pod jiným názvem, a pomáhal ji dovést přes první krůčky k dospělosti.

Každým rokem se tu otočil jako kamarád nebo obchodník. Mám na něho hezké vzpomínky, zcela netradiční, tak jako byl on sám.

Jako studenti gymnázia jsme se s Honzou museli zúčastnit v jilemnickém kulturním domě ukázkového společenského večera bez alkoholu. Přišel nás pozdravit a prý, co to pijeme. No žlutou limonádu. Aha, pošlu vám něco lepšího. Poslal číšníka s kameninovými hrnkami na kafe, z nichž se kouřilo. Napohled vřela voda, teprve při přičichnutí a ochutnání nám došlo, že v tom máme svařáka ze slivovice. Večírek utekl nějak veseleji a rychleji.

Po letech, když přijel do Vysokého se svým souborem z Tatobit, jsme mu představili jeho „hřích z mládí“. Urostlou krásnou slečnu z Vysokého, která věkem přesně odpovídala době, kdy tu Petr jako metodik pobýval celý týden. „Maminka mi o vás vždycky moc hezky vyprávěla,“ říkala. Tak tahle věta mu vzala klid a nikdy si nebyl jistý, jak to je doopravdy.

Tak tedy, Petře, dodatečně se ti omlouváme za mystifikaci, která ti zamotala hlavu. Ale zas až tak moc ses jí nebránil. A vydržela celá ta dlouhá leta.

Tobě děkujeme za čas věnovaný ochotnickému divadlu. Věř, že nebyl zbytečný.

Svatka Hejralová

Pevné nervy vysockých techniků

Páteční loučení se souborem Malé divadlo Kouřim probíhalo nejprve ve znamení unaveného moderátora Honzy Hejrala. Ač ceremoniál uvádí už týden, nemohl si najednou vzpomenout na jeho strukturu a došla mu i slova. Honza Pohanka zase vysvětlil, proč je v partě divadelních techniků: „Divadlo máme rádi, ale v technické kabině jsme proto, abychom nebyli vidět a nemuseli mluvit. Na Kouřimské se opět těšíme, protože Martin Drahovzal patří k režisérům, kteří přesně vědí, co chtějí, jen nám na to dává prasecky málo času, tak jednu, dvě minuty,“ konstatoval Pohanka.

„Máte to složité, jste nováčkem i štamgastem přehlídky, někteří jste tu po šesté a pokaždé pod jiným jménem,“ politoval Kouřimské Pepa Hejral. Sdílnější byla tentokráť hosteska Klára. „Už jsem šla dolů po schodech na jeviště a měla připravený úvod, když mi pan Drahovzal ještě rychle povídal, co říkat

mám a co ne,“ řekla Klára s tím, že vlastně byla ta nejvíce nervózní. „Od čtyř odpoledne měli hrát a ve dvě tu byli teprve dva lidi. Stavět scénu začali v 15.30 a v 15.45 svítily. A pět minut před začátkem zjistili, že nemají hudbu,“ praskala Klárka.

Režisér Drahovzal potvrdil pravdivost jejích slov a hned velmi děkoval místní technice: „Byl to tak trochu zážitkový festival tentokrát. Máme velmi spolehlivého pečlivého technika, ale tentokrát se nám nějak zapomněl, byl v naprosté pohodě a nepracoval. Jen pak přišel s tím, že má malý technický problém,“ vysvětloval situaci Drahovzal. Tím problémem byl zapomenutý minidisk s hudbou k představení... dokud vás smrt nerozdělí! Částečným řešením byl externí disk režiséra na hotelu, kde byla nahraná kompletní hudba, chyběly však ruchy. „A tady nám nesmírně pomohli zdejší technici a jejich pevné nervy,“ poděkoval Drahovzal. (jn)

Placená společnice bez sexu

Protože Ladě Augustové z Kouřimi nesvítala část světél u vozu, dělal jí technický doprovod od divadla k Rebelce režisér souboru Malé divadlo Kouřim Martin Drahovzal ve svém voze. „Když jsme dorazili k hotelu, mávala na mě z Ladina auta otevřeným okýnkem stopařka,“ vyprávěl Martin. Žena i s taškami nasedla k Ladě se slovy – máme stejnou cestu, zbytek dojdu. „Jenže paní byla ze Lhotky, kde prý pracuje jako pečovatelka – podle ní placená společnice bez sexu,“ doplnila Lada. A protože se Kouřimským paní ze Lhotky zželelo, přinutili ji, aby přestoupila do Martinova vozu bez technické závady. „Raději byste vezl mladý holky, že jo,“ dělá. „To vezl,“ odpověděl režisér. „Budu vám ukazovat cestu,“ opáčila a pak už puslu nezavřela. Informace se však netýkaly směru jízdy, ale rodinných i nerodinných vztahů ve Vysokém a vesnicích, jimiž projížděli. „A tak vím, že do domu Antala Staška dodávají každý rok nové záclony, kde se někdo utopil, kde je škola a kde bydlel vrah. Přitom každých 300

metrů říkala, ať zastavím, že už dojde. Až nakonec prohlásila – víte co, dovezte mě do hospody, do čtvrt na devět tam sedí báby, pak tam teprve začne sranda,“ vykládal Martin s tím, že dámu odvezl domů s věcmi, otočil auto a jelo se do hospody. A tam se pak paní chtěla vyrovnat.

„Koupila jsem si v divadle sluníčko za 60, dobroty za 40 a lístek stál stovku. Babiš nám něco přidal, tak jsem tam rozfofrovala pět set,“ zarděla se. A protože Martin nic za cestu nechtěl, čekalo ho o den později v divadle 11 karafiátů za stovku.

(jn)

Nasrané jsem byl několikrát, ale praštit s tím mě ještě nenapadlo

Dnes večer bude udělena Cena Ministerstva kultury v oboru uměleckých aktivit za rok 2015. Za celoživotní přínos v oblasti neprofesionálního divadla ji získá Dušan Zakopal. A tak jsme si o několik dní dříve spolu s Dušanem sedli do koutku půdičky a chvíli si povídali – o divadle, o manželství, o dětech. Prostě o životě.

Dušan Zakopal pochází z rodiny ochotnických herců, zkoušel bez úspěchu přijetí na akademii, a protože hrůza mu nedovolila zkoušku o rok později opakovat, zvolil si technickou životní dráhu. Ovšem divadlo se stalo, jak sám říká, jeho druhým životem. Už za dob svých studií v Praze jej hrál a navíc se v Tatrovce zadrápl jako režisér. Potkal tu životní kamarády - Milana Kyšku, Jirku Beneše, Dalimila Klapku, Frantu Laurina. A když v Praze a Tatrovce skončil, nastoupil do Ostravy bohatší o kontakty z Hronova, na Mirka Etzlera st. nebo Jardu Černého.

Čím jsi raději – hercem nebo režisérem? Hraješ přeci ještě, že ano?

Ano, hraju, letos jsem vyhrál Pohárek SCDO, to je takový koníček v koníčku. Je těžké říct, co raději. Letos jsem tu měl dvě šance hrát, v jednoaktovce Neděle nebo jako monologista v Defilé pohárku. Ani jedna nevyšla, což mě mrzí. Když režisuju, nerad hraju. Když hraju, nechávám se někým vést, ale je to pro mě vždycky složité. Nikdy nedržím jazyk za zuby. Jak vidím, že to někdo dělá blbě, nebo mám ten pocit, vstoupím do toho. A pak už jde všechno do prýč: režisér se rozčílí a ostatní si myslí, že jsem nějaký velký namyšlený chytrák. Říkají mi, že jsem perfekcionista.

A jsi?

Považuji se za žáka Petra Scherhaufera, který říkal: největší režiséři jsou největší buzeranti. Pořád buzerují všechny kolem sebe, aby to bylo tak, jak si to

představují. A jako příklad uváděl Petera Brooka, který takto pracoval. Byl perfekcionista v přípravě i v provedení.

Takže ty jsi stejný?

Moje žena mi celý život opakuje - víš, co mi říkala o tobě tvoje maminka, když jsem ještě s tebou chodila? Říkala: de si pozor na Dušana, on rád poročí. A to v naší rodině platí stále.

A manželka poslouchá?

Ale neposlouchá (smích). Potkali jsme se v divadle, a to divadlo nás provází celý život. Prvně jsme spolu hráli v Trdohlavé ženě a zamilovaném školním mláďenci, já hrál mládence, Rýbrcoula Mirek Etzler st., Terezku moje žena a já ju nosil na rukou. Později jsme hráli dvojici ve Veselohře na mostě a tam mě už lískala. Hráli jsme manžele a ona mě podezřívala, že brousím nějak za jinou. Můj přítel, režisér Alois Müller, jí řekl: víš co, dej mu facku. Ona mi to neřekla předem a ja ju dostal takovou,

ještě že jsem hrál tehdy bez brýlí.

Máme tři děti a dneska se divíme, jak jsme to všechno mohli stíhat.

Děti taky hrají?

To je pro mě nejtragičtější moment mého koníčka. Mám velkou knihovnu a samozřejmě velké zkušenosti, které nikde nejsou napsané, ale jsou někde ve mně, a to všechno nemám komu předat. Nikdo z dětí divadlo nedělá. Druhá dcera měla asi největší talent. Když hrála, tak byl její manžel tak žárlivý, že vždycky přišla do jiného stavu. Nikdy nedodělala žádnou premiéru. Hrál jsem i se synem, režíroval jsem ho a ten se zařekl, že divadlo se mnou už dělat nebude. A nejstarší dcera s námi hrála v 15 letech, dělala i zkoušky na ostravskou konzervatoř. Nedostala se, naštěstí podědila technický talent po nás obou. Takže z dětí nehraje nikdo, ale co horšího – mám sedm vnoučat, z toho jednu vnučku, a ani z nich nikdo k divadlu nepřilnul. Ten můj divadelní záprah přinesl opačný efekt. Sice jsem rodině dával, co se dalo, ale dneska syn mně vytýká: ty jsi s námi nejezdil na hory nebo jinam – no jezdil, ale na divadelní soustředění. Toto je tragický výsledek mého koníčka, ze kterého se stala kredenciozní kobyla.

Tak něco z něj je přece, dnes dostaneš cenu Ministerstva kultury.

Za tu cenu, ale i za všechno ostatní musím v první řadě poděkovat ženě. Samozřejmě na prvním místě jsou ti ochotníci, kteří mě poslouchali, chodili za mnou do seminářů, ale ten podíl ženy je podstatný. Horníček jednou řekl, když se ho ptali, jaké je šťastné manželství: „To poznáte tak, když manžele zavřete na týden do hotelového pokoje a venku celý týden šileně prší. Když za těch sedm dnů vyjdou a jsou živí, tak to je šťastné manželství.“ Tak nějak to vypadá u nás – ještě žijeme. Já ji fakt vděčím za to všechno, nebyl bych tam, kde jsem dneska, kdybych neměl potřebné zázemí. To ministerské ocenění považuji za jakýsi vrchol mého snažení.

Když jsi přicházel k divadlu, měl jsi nějaké ideály, které postupem doby vzaly za své?

Myslel jsem si, že budu úspěšnější v herecké práci. Když jsem byl v ostravském souboru v Hrušově, stavěli tam na mě trochu repertoár. A právě s režisérem Lojzou Müllerem jsme měli v plánu dělat Cyrana. Ale on umřel a už jsme se k tomu nedostali. Tak to mi uteklo. Proto jsem si ze Cyrana udělal aspoň jeden monolog, abych si tak trochu své ego pohladil.

Naopak v režii se nám povedl Pasáček vepřů se souborem v Porubě a dva kluci, se kterými jsem tam dělal, pak přešli k profíkům. Hodně jsem jezdil po přehlídkách jako porotce, pak je příjemný, že se tam ke mně hlásí. Takže vlastně ani nevzaly.

Jak se podle tvého vyvíjí

Soubory, co našly lidi, kteří podnikatelskou aktivitu byli schopní vložit do souboru. Jiný je i repertoár - podle mého by ochotničina neměla dublovat profesionály, ale bohužel to tak dneska někde chodí.

O čem tedy ochotnické divadlo je?

Dnes se hodně mluví o tom, že hrajeme pro svého diváka. Tím přiznávám, že jde o peníze, protože komerčně úspěšným titulem si vydělám třeba na reflektor nebo něco jiného do souboru. Nejvíce mě vždycky naštve, když soubor nepřijme hodnocení a odpoví: ale lidem se to líbí a my to hrajeme pro lidi a potlesk diváka je naše nejvyšší ocenění. To přece v té ochotničině nemá tak

ochotnické divadlo?

Myslím, že ochotnické divadlo dělí sametová revoluce. Před ní tady byly závodní kluby a soubory měly jakési větší zázemí, v úvozovkách si žily jak v bavlnce. Byli profesionální metodici, byly peníze na spolupráci s profíky a divadlo vypadalo úplně jinak včetně repertoáru, kde se před budovatelskými tituly utíkalo ke klasice. Po sametové revoluci jsme fakt mysleli, že ochotnické divadlo skončí. Prvních pět let to vypadalo všelijak. Udržely se soubory, které si dneska na sebe umí vydělat.

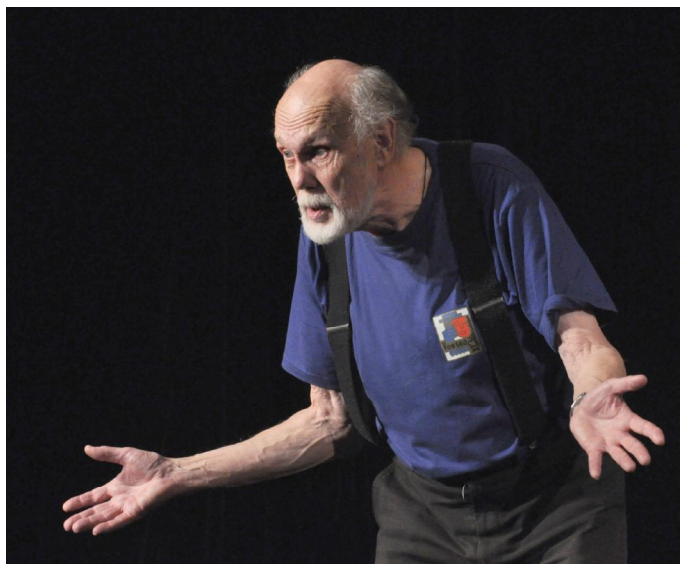
úplně smysl. Myslím, že by měla přinášet něco nového, zajímavého, buď v režijním postupu klasické předlohy, nebo takový autorský přístup, jaký má Pavel Němec, který je schopen napsat i zrealizovat.

Měl jsi někdy chuť si říci – končím, nebaví mě to, odcházím, hledám si jiného koně?

Řeknu ti, jak to je. Nasrané jsem byl několikrát, ale že s tím praštím, to mě ještě nikdy nenašlo.

(jn)

Znovuzrozené nočníkové představení Vobskočáku

Prosba o pomoc

Kdo má ruce, nohy a hlavně čas, toho prosí soubor Krakonoš o pomoc při stavění sálu na večerní ceremoniál a následný bál Sejkorák. Všem, kdo přijdou, děkujeme. (red)

Díky opravdu všem

Rád bych poděkoval všem členům DS Krakonoš i ostatním, kdo se po celý týden podíleli na organizaci KDP. Děkuji i návštěvníkům, že chodili na jednotlivá představení a dovolím si jen velmi jemnou připomínku: chápu, že dobrá zábava je ještě lepší se sklenkou dobrého vína. Avšak – jakékoliv nápoje nebo pochutiny do divadelního sálu opravdu nepatří. Děkuji za pochopení a těším se se všemi na setkání při 48. ročníku KDP 2017.

Karel Bárta,
starosta DS Krakonoš

Sobota patnáctého

*Sobota – patnáctého,
ach ano – moji milí,
ten týden přepěkný
spolu jsme dokutíli.*

*Sobota – patnáctého,
poslední čmárám řádky.
Jistě se dneska i vám zdá,
že byl až prasecky krátký.*

*Do kufru všichni složíme
balíček Větrníků –
programů, dárků, vzpomínek,
tak jen ještě pár slov díky.*

*Bylo nám s vámi dobře moc,
mí Vysočáci milí!
A budu hodně vzpomínat,
až vytvořím hezkou chvíli.*

*A říkat si budu – věrte mi –
„Tak ať nám to za rok vyjde!“
Vždyť – co si budem povídat –
už jen padesát a jeden týden!*

Jiří Hlávka

Vobskočácké ceny

Udělení „srandocen“ na závěr KDP 2016:

Dobřichovická divadelní společnost, z. s., Dobřichovice, za to že měli s sebou auto s amplionem.

DS Na štaci, z. s., Némčice nad Hanou za to, že přivezli i starostku.

Rádobydivadlo Klapý za to, že měli nejvíce herců.

Banda, z. s., Bystřice u Benešova za nejlepší představení.

DS Havlíček Zákupy za nádherně zpívající Duňasu.

DS Osvětové besedy Velká Bystřice za to, že stejně všichni lžou.

DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou za jevištní erotiku.

Malé divadlo Kouřim za to, že měli rakve s klikou zvenku i zevnitř.

DS J. K. Tyl Meziměstí za to, že Habaďura nebyla to, co jsme si mysleli.

Zvláštní cenu hostesce Kláře Pampelové za nejveselejší vítání diváků.

Za Vobskočák dne 14. 10. 2016 ve 23,59 hod. prezidenti spolku - levá půlka Standa Mareš a pravá půlka Jiří Hlávka

230 let lidového divadla ve Vysokém nad Jizerou

Krakonošův divadelní podzim

Rok 1971 představuje v historii vysockého divadla jeden ze základních mezníků dění. Tehdy proběhla zdárně poprvé národní přehlídka vesnických a zemědělských souborů. Vznikla tak nová tradice, kdy říkáme, že v říjnu vedou všechny divadelní cesty do Vysokého.

Dnes je tato akce známá jako Krakonošův divadelní podzim, Národní přehlídka venkovských divadelních souborů z České republiky. Pořádá se každoročně vždy na podzim ve Vysokém nad Jizerou. Vyhlášovatelem je Svaz českých divadelních ochotníků za finančního přispění Ministerstva kultury, Libereckého kraje a města Vysokého nad Jizerou, které je zároveň spoluvyhlášovatelem KDP. Pořadatelem je občanské sdružení Větrov, úzce spolupracující s divadelním spolkem Krakonoš, v jehož budově i sídlí. Během roku se k přípravě přehlídky pravidelně scházejí dobrovolní zástupci všech institucí podílejících se na přehlídce.

Přehlídka je určena venkovským souborům na podporu tradice a specifiky ochotnického divadla, zahrnující rovněž kulturní a společenský život v menších sídlech do 5 tisíc obyvatel. Výběr souborů se provádí dle soutěžního řádu v programové radě, a to z návrhů vzešlých z licencovaných krajských přehlídek. Tento výběr je pro pořadatele závazný, pouze hosty si už vybírá a zve sám.

Během jednoho týdne projde divadlem zhruba na pět tisíc návštěvníků majících možnost zhlédnout až 20 představení 11 inscenací, přičemž se nikdy nezapomíná na dětského diváka. Do pracovní části přehlídky patří i vzdělávací akce - každodenní rozborové semináře k inscenacím pod vedením odborné poroty, Kurz režie SČDO pro režiséry, KDP mladým, Ó divadle od A do Z. Rada návštěvníků pak ráda zavítá na setkání s oblíbenými profesionálními herci, prohlédne si výstavy, přehlídku provázelo také divadlo jednoho herce, Defilé pohárku - nejlepší monology a dialogy.

Pozadu nezůstává společenské dění, kam patří tradiční vítací ceremoniály na městském úřadě i před divadlem s Krakonošem, rozloučení se soubory, společenské večery, videoprojekce, posezení s přáteli před loutkovou scénou a samozřejmě závěrečný bál Sejkorák. Jemu předchází slavnostní závěr přehlídky s oceněním jednotlivých výkonů v mnoha kategoriích včetně vyhlášení vítězných inscenací, které jsou pak nominovány na Jiráskův Hronov. Všechno tohle dění spolu s neutuchajícím nadšením členů domácího spolku Krakonoš vytváří onu zvláštní a ojedinělou atmosféru přehlídky.

V roce 1980 poprvé jako host vystoupil domácí soubor Krakonoš, a od té doby účinkoval na přehlídce celkem pětadvacetkrát. Přesto je tento rok

zlomový. Ze stálých hostů z celé republiky spontánně vznikl první korupční spolek u nás nazvaný Vobskočák podle tance, kterým improvizovaně vítali domácí soubor spolu s Kačenkou, milou Krakonoše. Dobrovolně převzal roli „baviče“ přehlídky. Jistě se vybaví skvělá „nočníková“ představení - Mlýnář a jeho dítě, Rychlodlabing, balet Labutí jezero a další.

Krakonošův divadelní podzim našel své místo v kolébce nejstarší ochotnické tradice, kde není nouze o báječné diváky zaplňující den co den hlediště divadla a o pracovitě ruce členů DS Krakonoš, ochotné kdykoliv je přiložit k dílu zdarma. Informační středisko přehlídky je v provozu nejen o přehlídce samotné, ale již hned po stanovení programu v městské knihovně.

S podporou města, jeho obyvatel a věrných návštěvníků bude moci naše horské městečko i sám Pán hor, Krakonoš, přivínout ochotníky každým rokem. Tradice divadla je u nás ve Vysokém nevšední a dlouhá a její pokračování zavazuje nejen současnou generaci, ale i ty budoucí.

(sh)

Větrník, zpravodaj XLVII. Krakonošova divadelního podzimu - Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Gabriela Jakoubková, ilustrace Petr Kolínský, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal a redakce.

Tisk H&H Servis

Náklad 120 ks

Cena 10 Kč